

Sygn. akt I C 1045/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Michalska-Księżyk

Protokolant: sekr. sądowy Agata Drachal

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w L.

przeciwko J. S.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 1045/15

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedzibą w L. wystąpił przeciwko J. S. z powództwem o zapłatę kwoty 1177,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.06.2015 r. (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 08.07.2013 r. ze (...) sp. z o.o. umowy pożyczki nr (...). Pozwany tytułem wykonania umowy otrzymał kwotę 700 zł, zaś całkowita kwota pożyczki w dacie zawarcia umowy wynosiła wraz z odsetkami i kosztami obsługi pożyczki 1159,08 zł. Pozwany pożyczoną kwotę nie zwrócił, wobec czego pierwotny wierzyciel w dniu 22.04.2014 r. wypowiedział łączący go z J. S. stosunek zobowiązaniowy. W dniu 02.12.2014 r. powód zawarł z pożyczkodawcą umowę cesji wierzytelności. Na dzień wytoczenia powództwa dług wynosi 1177,78 zł obejmując: kwotę niespłaconego kapitału – 743,71 zł, kwotę odsetek – 67,63 zł i kwotę 366,44 zł jako opłatę za obsługę pożyczki w domu. Wezwanie pozwanego do zapłaty należności okazało się bezskuteczne.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, nie stawił się również na rozprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. S. w dniu 08.07.2013 r. zawarł ze (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...).

Dowód: umowa pożyczki k 15, wyciąg z ksiąg banku z dnia 25.05.2015r. k. 25.

W dniu 02.12.2014 r. powód zawarł ze (...) sp. z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności.

Dowód: umowa cesji k.18

W dniu 7.01.2015 r. strona powodowa sporządziła pismo obejmujące zawiadomienie pozwanego o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 2.12.2014r. Pismem opatrzonym tą samą datą, (...)S.A. w L. wezwała P. P.do zapłaty kwoty

1151,86 zł pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, powołując się na zadłużenie wynikające z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem - (...) sp. z o.o.

Dowód: pismo z dn. 7 stycznia 2015 r. k 16, wezwanie do zapłaty k.17

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne oraz art. 3 k.p.c. zobowiązujący strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu spoczywa na powodzie, aż do udowodnienia faktów będących podstawą żądania. Później następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

Jak stanowi art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda do akt sprawy. Jednak na podstawie tych dokumentów możliwe było ustalenie jedynie tego, że w dniu 08.07.2013 r. pozwany zawarł ze (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), a nadto, że powód zawarł ze (...) sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności. Tymczasem w pozwie powód wskazał, że domaga się od pozwanego zapłaty kwoty z tytułu umowy pożyczki zawartej między J. S., a (...) sp. z o.o.

W ocenie sądu I instancji, złożone do sprawy dokumenty nie dały podstaw do uwzględnienia roszczenia. Powód nie wykazał bowiem, że przysługuje mu roszczenie względem pozwanego wynikające z umowy pożyczki, jaką miał zawrzeć J. S. w dniu 08.07.2013 r. ze (...) sp. z o.o. w W.. Powód nie wykazał następstwa prawnego względem konkretnej wierzytelności przysługującej mu wobec J. S.. Powód dołączył wyłącznie ramową umowę cesji, z której ogólnie wynika, że nabył od spółki (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności wskazane w załącznikach. Powód, opierając powództwo na treści art. 509 k.c. powinien udowodnić, że nabył od pierwotnego wierzyciela imienną, konkretną wierzytelność, a nie pakiet wierzytelności względem nieoznaczonych dłużników. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl przepisu, przedmiotem przelewu mogą być tylko zindywidualizowane wierzytelności. Datowanemu na dzień 7.01.2015 r. i skierowanemu do pozwanego zawiadomieniu o cesji wierzytelności oraz datowanemu na dzień 7.01.2015 r. i skierowanemu do pozwanego przez stronę powodową wezwaniu do zapłaty nie sposób przypisać waloru dowodzącego okoliczności zawarcia przez (...) Spółkę z o. o. w W. i (...) S.A. w L. umowy przelewu wierzytelności. Nadto strona powodowa nie wykazała, iż ww. pisma zostały doręczone pozwanemu (brak zwrotnego potwierdzenia odbioru), czy też, że doszło chociażby do próby ich doręczenia (brak dowodu nadania). Tym samym nie zostało wykazane istnienie po stronie powoda legitymacji czynnej uprawniającej do skutecznego wystąpienia z żądaniem pozwu.

W ocenie sądu, strona powodowa nie wykazała zasadności swojego roszczenia także co do wysokości. Postanowieniem z dnia 07.07.2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy tut. sądowi, jako miejscowo właściwemu. W postępowaniu toczącym się przed tut. sądem (...) S.A. w L. nie zaofiarowała żadnych środków dowodowych uzasadniających sposób i czasookres naliczania ustawowych odsetek za opóźnienie oraz sposób naliczania kosztów manipulacyjnych w postaci opłaty za obsługę pożyczki w domu. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wedle zaś treści art. 233 § 1 i 2 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Strona powodowa zobowiązana została zarządzeniem z dnia 22.09.2015r., doręczonym pełnomocnikowi w dniu 12.11.2015r. do dołączenia dowodów na poparcie swojego

stanowiska, powód dowody te przedstawił, podlegały one ocenie sądu pod względem koniecznym dla wykazania zasadności żądania, Sąd nie ma przy tym obowiązku zobowiązania stron do przedstawiania dowodów do momentu udowodnienia roszczenia, to strona, zwłaszcza reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, przy wniesieniu sprawy do sądu obowiązana jest do takiego udokumentowania żądania, by nie budziło ono uzasadnionych wątpliwości.

W świetle powyższego uznać należy, że powództwo nie zostało przez (...)S.A. z siedzibą w L. udowodnione, bowiem nie wskazane i nie wykazane zostały przez powoda istotne okoliczności faktyczne, a dokumenty zaoferowane w procesie - żadną miarą nie były wystarczające do gruntownego uargumentowania twierdzeń powoda (por. wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2013-05-21 sygn. I ACa 1520/12).

Wyrok ma charakter zaoczny – na podstawie art. 339 § 1 kpc.. W myśl art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2). Pozwany, pomimo prawidłowego zawiadomienia go o terminie rozprawy nie stawił się na wyznaczone posiedzenie i zeznań nie złożył, nie wdał się w spór co do istoty sprawy jak też nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Niemniej jednak, powód nie wykazał zasadności zgłoszonego w pozwie roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości, stąd też wyrokiem zaocznym powództwo (...)S.A. w L. należało oddalić.